

LEMONY SNICKET

**Wie is dat
op dit uur?**

Met illustraties van Seth

Vertaald door Ellis Post Uiterweer

**DE VERKEERDE
VRAGEN**

1

moon

Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen en voorvallen in het boek berust op louter toeval.

www.moonuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel *All the Wrong Questions – Who Could That Be At This Hour?*

Tekst © 2012 Lemony Snicket

Illustraties © 2012 Seth

Oorspronkelijk uitgegeven bij Little, Brown and Company, New York

Published by arrangement with Charlotte Sheedy Literary Agency Inc. All rights reserved.

In accordance with the U.S. Copyright Act of 1976, the scanning, uploading and electronic sharing of any part of this book without the permission of the publisher is unlawful piracy and theft of the author's intellectual property.

Nederlandse vertaling © 2012 Ellis Post Uiterweer en Moon, Amsterdam

Omslagontwerp Nederlandse uitgave Mariska Cock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 499 2604 5

NUR 283

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers uitgevers bv

Dit boek is ook leverbaar als e-book
ISBN 978 90 499 2662

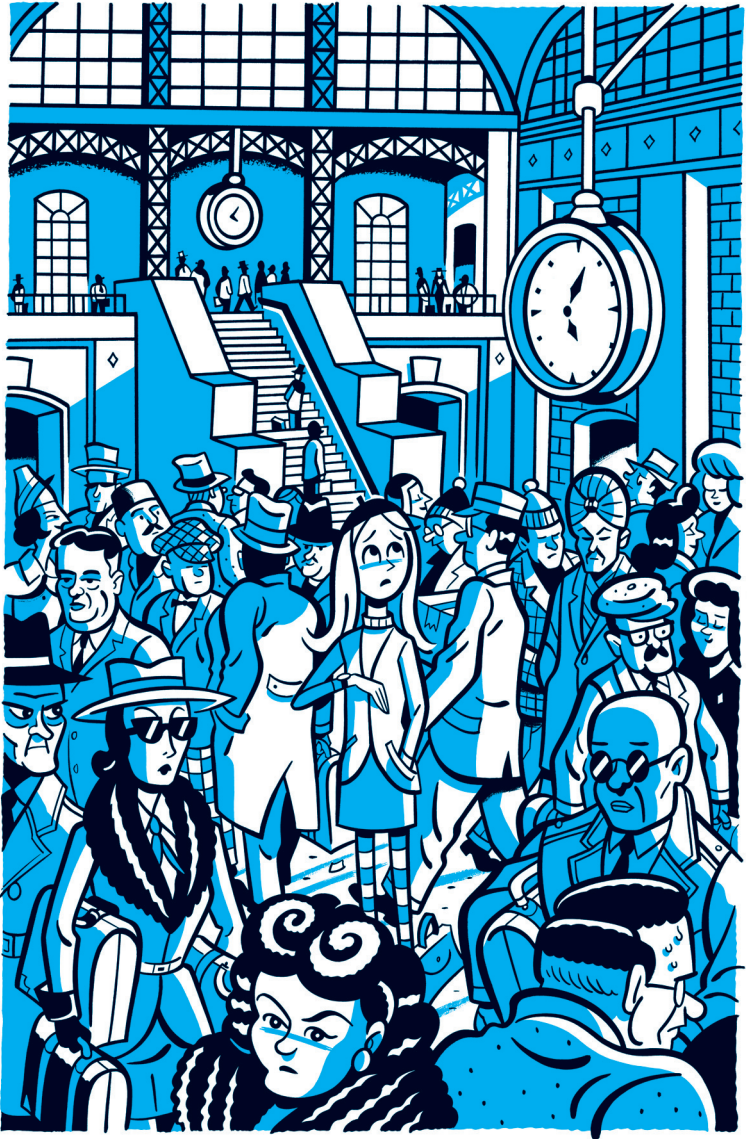
Aan: Luistervink

Van: LS

Dossier: Smeur aan Zee; verslag van; diefstal;
onderzoek naar; Hangvuur; meertros; inkt;
bedrog; enzovoort

1/4

kopie hoofdkwartier VBA

1

Er was een plaatsje, er was een meisje en er was een diefstal. Ik verbleef in dat plaatsje, ik was ingehuurd om onderzoek naar die diefstal te doen, en ik dacht dat het meisje er niets mee te maken had. Ik was bijna dertien en had het bij het verkeerde eind. Echt helemaal verkeerd. Ik had moeten vragen: waarom zou iemand zeggen dat iets is gestolen als het niet eens van die persoon was? Maar ik stelde de verkeerde vraag. Ik stelde ongeveer vier keer de verkeerde vraag. Dit gaat over de eerste keer.

De Dollekervel Theeschenkerij en Kantoor-

boekhandel is zo'n plek waar de vloer altijd vies lijkt, ook al is-ie schoon. Op die bewuste dag was de vloer níét schoon. In de Dollekervel is het eten te vies voor woorden, vooral de eieren. Het zijn waarschijnlijk de goorste eieren van de hele stad, ook vergeleken met die in het Museum van Onsmakelijke Ontbijtjes, waar bezoekers kunnen zien hoe je eieren verprutst. In de Dollekervel verkopen ze beschadigde pen- nen en papier waar je niets aan hebt, maar de thee is te drinken. De theeschenkerij ligt tegen- over het station, dus kun je er best even met je ouders zitten voordat je in de trein stapt om een nieuw leven te beginnen. Ik droeg het pak dat ik had gekregen toen ik mijn opleiding had afgerond. Het had al weken in de kast gehangen, als een persoon zonder inhoud. Ik was somber en ik had dorst. Toen de thee kwam, zag ik een poosje alleen maar damp. Ik had heel vluchtig afscheid van iemand genomen, en had er spijt van dat ik er niet langer de tijd voor had ge- nomen. Ik hield mezelf voor dat het niet uit- maakte en dat dit niet het moment was om met

een frons rond te lopen. Er is werk aan de winkel, Snicket, zei ik tegen mezelf. Je hebt geen tijd om te kniezen.

Je ziet haar trouwens snel genoeg weer, dacht ik, geheel onterecht.

Toen trok de damp op en keek ik naar de mensen met wie ik hier was. Het is gek om naar je familie te kijken en je voor te stellen hoe ze er in de ogen van anderen uitzien. Ik zag een breedgeschouderde man in een bruin pak met pluisjes waarin hij zich niet op zijn gemak leek te voelen. En ik zag een vrouw die de hele tijd met haar nagels op tafel roffelde, alsof er een paardje aan het galopperen was. Ze had een bloem in haar haren. Allebei glimlachten ze, vooral de man.

‘Er is nog tijd genoeg voordat de trein vertrekt, jongen,’ zei hij. ‘Wil je iets eten? Eieren?’

‘Nee, dank je,’ zei ik.

‘We zijn allebei heel trots op onze kleine jongen,’ zei de vrouw. Iemand die haar aandachtig bekeek, zou misschien denken dat ze zenuwachtig was. Of misschien ook niet. Ze hield op met roffelen om door mijn haar te strijken. Binnenkort

zou ik naar de kapper moeten. ‘Je zit je vast te verkneukelen bij het vooruitzicht.’

‘Ja...’ zei ik, al zat ik me helemaal niet te verkneukelen. Zelfs niet een beetje.

‘Leg je servet op schoot,’ zei ze.

‘Heb ik al gedaan.’

‘Nou, drink dan je thee op,’ zei ze.

Op dat moment kwam er een vrouw de Dollekervel in. Ze keek totaal niet naar mij of naar mijn ouders en liep vlak langs ons tafeltje. Ze was lang en had een enorme bos warrig haar. Haar schoenen maakten lawaai op de vloer. Bij een rek met enveloppen bleef ze staan en trok er de eerste de beste uit. Vervolgens gooide ze de mevrouw achter de toonbank een muntje toe, dat die bijna zonder te kijken opving. Daarna liep ze de Dollekervel weer uit. Met al die thee op de tafeltjes leek het of er stoom uit een van haar zakken kwam. Ik was de enige die het was opgevalen dat ze er was. Ze keek niet achterom.

Er zijn twee goede redenen om je servet op schoot te leggen. Ten eerste omdat je zou kunnen knoeien, en het is beter dat het servet besmeurd

raakt dan je kleren. Ten tweede omdat je er uitstekend dingen onder kunt verstoppen. Bijna niemand is zo nieuwsgierig om het servet van iemands schoot te trekken om te kijken wat eronder is verborgen. Met een diepe zucht keek ik naar mijn knieën, alsof ik diep nadacht. Toen vouwde ik het briefje dat de vrouw op mijn schoot had laten vallen geruisloos en snel open om te lezen wat erin stond.

KLIM UIT HET WC-RAAM. IK WACHT OP JE IN DE GROENE AUTOMOBIEL IN DE STEEG ACHTER DE WINKEL. JE HEBT VIJF MINUTEN.

S

Ik wist dat ‘automobiel’ het dure woord voor ‘auto’ was. En ik vroeg me af wat voor iemand de moeite zou nemen om ‘automobiel’ te schrijven als alleen ‘auto’ al voldoende is. Ik vroeg me ook af wat voor iemand een geheim briefje ondertekent, ook al was het maar met een S. Een geheim briefje is geheim, er is geen enkele reden om dat te ondertekenen.

‘Is er iets, jongen?’

‘Mag ik even van tafel?’ vroeg ik, en ik stond op. Het servet legde ik op het tafeltje, maar het briefje hield ik als een prop in mijn hand.

‘Drink je thee op.’

‘Moeder...’ zei ik.

‘Laat hem maar, schat,’ zei de man in het bruine pak. ‘Hij is bijna dertien. Een lastige leeftijd.’

Ik liep verder de Dollekervel in. Er was waarschijnlijk al een minuut voorbijgegaan. De mevrouw achter de toonbank keek naar me terwijl ik met mijn blik de ruimte afspeurde. In restaurants willen ze altijd dat je vraagt waar de toiletten zijn, ook al zou je nergens anders naar op zoek kunnen zijn. Ik zei tegen mezelf dat ik me nergens voor hoefde te schamen.

‘Als ik een wc was, waar zou ik dan zijn?’ vroeg ik de mevrouw.

Ze wees naar een smal gangetje. Het viel me op dat ze de munt nog in haar hand had. Zonder om te kijken liep ik snel het gangetje in. Ik zou de Dollekervel Theeschenkerij en Kantoorboekhandel in geen jaren meer zien.

Toen ik de toiletruimte in stapte, merkte ik dat ik daar niet alleen was. Ik kon maar twee dingen bedenken die je in een toiletruimte kunt doen terwijl je wacht totdat je er in je eentje bent. Een daarvan deed ik, en dat was bij de wasbak gaan staan en koud water in mijn gezicht spatten. Ik maakte meteen van de gelegenheid gebruik om een papieren handdoekje om het briefje te vouwen en vervolgens de hele boel onder de kraan te houden, zodat het in een natte kledder veranderde. Die gooide ik weg. Waarschijnlijk zou niemand ernaar gaan zoeken.

Er kwam een man uit het hokje, die me via de spiegel naar hem zag kijken. 'Is er iets?' vroeg hij. Waarschijnlijk maakte ik een nerveuze indruk.

'Ik heb de eieren genomen,' zei ik. Meelevend waste hij zijn handen en ging weg. Ik draaide de kraan dicht en keek naar het enige raampje. Dat was klein en vierkant, met een eenvoudige sluiting. Een kind kon het opendoen, en dat was maar goed ook, want ik was een kind. Het probleem was echter dat het zo hoog zat, wel drie meter hoog in een hoekje. Zelfs als ik op mijn

tenen stond, kon ik niet bij de sluiting. Elke leeftijd was lastig als je door dat raampje wilde.

Ik stapte het hokje in. Achter de wc-pot stond een in bruin papier gewikkeld pak met een touw erom. Maar het was losjes ingepakt, alsof het niemand kon schelen of het werd opengemaakt of niet. Zo tegen de muur aan leek het niet erg interessant. Het leek op iets wat in de Dollekervel werd gebruikt, of als iets wat een loodgieter had achtergelaten. Het zag eruit alsof je er niets mee te maken had. Ik sleepte het naar het midden van het hokje, deed de deur dicht en rukte het papier eraf. Ik deed de deur niet op slot. Een kerel met brede schouders kon zo'n deur ook wel openbeuken als die op slot zat.

Het was een keukentrapje. Ik wist dat het hier was, want ik had het daar zelf neergezet.

Het had misschien een minuut geduurd om het briefje te vinden en te lezen, toen nog een minuut om naar de toiletruimte te gaan, nog eentje om te wachten totdat die man daar weg was, en nog twee om het trapje uit te klappen, de sluiting van het raampje te openen en me half springend,

half glijdend door het raampje te werken en neer te komen in een plas in de steeg. Bij elkaar zijn dat vijf minuten. Ik veegde het modderwater van mijn broek. Er stond een kleine groene sportwagen, die eruitzag alsof hij ooit een racewagen was geweest maar nu onder de butsen en krassen zat. De sportwagen was verwaarloosd. Niemand had ervoor gezorgd, en nu was het te laat. De vrouw achter het stuur keek boos toen ik instapte. Haar warrige haren waren verstopt onder een leren helmpje. De raampjes waren naar beneden gedraaid, en de dreigende regenlucht paste goed bij de sfeer in de auto.

‘Ik ben S. Theodora Markson,’ zei ze.

‘En ik ben Lemony Snicket,’ zei ik, en ik gaf haar de envelop die in mijn jaszak had gezeten. Daar zat een introductiebrief in, gewoon een paar alinea’s waarin ik werd beschreven als uitstekend lezer, goede kok, middelmatig musicus en een ramp op het gebied van ruziemaken. Er was me gezegd dat ik de introductiebrief niet mocht lezen, en ik had er best lang over gedaan om de envelop te openen en weer te verzegelen.

‘Ik weet wie je bent,’ zei ze, en ze wierp de envelop op de achterbank. Ze tuurde door de voorruit alsof we al aan het rijden waren. ‘De plannen zijn veranderd. We hebben grote haast. Het zit allemaal ingewikkelder in elkaar dan je denkt of dan ik je onder de huidige omstandigheden kan uitleggen.’

“Onder de huidige omstandigheden,” herhaalde ik. ‘Bedoelt u “nu”, “op dit moment”?’

‘Natuurlijk bedoel ik dat.’

‘Als we zo’n grote haast hebben, waarom zegt u dan niet “nu meteen”?’

Ze stak haar hand uit over mijn benen heen en deed het portier open. ‘Eruit,’ zei ze.

‘Hè?’

‘Ik wens niet op die manier te worden toege-sproken. Je voorganger, de jongeman die eerst voor me werkte, sprak me nooit zo toe. Echt nooit. Eruit.’

‘Het spijt me,’ zei ik.

‘Eruit.’

‘Het spijt me,’ zei ik.

‘Wil je voor me werken, Snicket? Wil je dat ik je chaperonne ben?’

Ik keek voor me uit door het steegje. ‘Ja,’ zei ik.

‘Luister dan goed: ik ben niet je vriendin. Ik ben niet je leraar. Ik ben niet je ouder, je voogd of iemand die voor je zorgt. Ik ben je chaperonne, en jij bent mijn leerjongen, oftewel een persoon die voor me werkt en die alles doet wat ik hem opdraag.’

‘Ik heb er berouw van,’ zei ik. ‘Oftewel...’

‘Je hebt al gezegd dat het je spijt,’ zei S. Theodora Markson. ‘Verval niet in herhaling. Het is niet alleen dubbelop, maar ook overbodig, want het is al vernomen. Het is niet juist, het is niet verstandig. Ik ben S. Theodora Markson. Je mag me Theodora noemen, of Markson. Jij bent mijn leerjongen. Je werkt voor mij en doet alles wat ik je opdraag. Ik noem je Snicket. Er bestaat geen makkelijke manier om een leerjongen op te leiden. Mijn werkwijze bestaat uit twee dingen: het goede voorbeeld geven en vitten. Ik zal je laten zien wat ik doe, en ik zal je vertellen hoe je andere dingen zelf moet doen. Begrijp je dat?’

‘Waar staat die S voor?’

‘Stel niet steeds de verkeerde vraag,’ reageerde

ze, en ze startte de motor. ‘Waarschijnlijk denk je dat je alles al weet, Snicket. Waarschijnlijk ben je er trots op dat je je opleiding met goed gevolg hebt afgerond, en dat het je is gelukt om binnen vijfenhalve minuut uit een wc-raampje te klimmen. Maar eigenlijk weet je helemaal niets.’

S. Theodora Markson haalde een van haar handschoende handen van het stuur en stak die uit naar het dashboard. Nu pas viel het me op dat er een dampend theekopje op stond. Op het kopje stond DOLLEKERVER.

‘Waarschijnlijk is het je niet opgevallen dat ik je thee heb gepakt, Snicket.’ Ze reikte voor me langs en gooide de thee uit het raampje. Dampend viel het op de grond, en toen zagen we een griezelig wolkje in de steeg opstijgen. Het rook zoet en heel verkeerd, als een gevaarlijke bloem.

‘Laudanum,’ zei ze. ‘Een opiaat. Een medicament. Een slaapdrankje.’ Ze draaide zich naar me toe en keek me voor het eerst echt aan. Ze zag er best aardig uit, zou ik zeggen, maar niet tegen haar. Ze zag eruit als een vrouw die heel veel omhanden heeft, en daar rekende ik ook op. ‘Drie

slokjes van dat spul en je zou niets zinnigs meer kunnen uitbrengen, wat betekent dat je alleen nog onzin zou kunnen uitkramen, en dat je bijna buiten westen zou zijn. Je zou die trein nooit hebben gehaald, Snicket. Je ouders zouden je snel ergens anders naartoe hebben gebracht, ergens waar je zeker niet wilt zijn.'

Het wolkje loste op, maar ik bleef naar die plek staren. Ik voelde me heel alleen in dat steegje. Als ik de thee had opgedronken, zou ik niet in deze sportwagen hebben gezeten, en als ik niet in deze sportwagen had gezeten, zou ik nooit in de verkeerde boom zijn gevallen, of de verkeerde kelder in zijn gelopen, of de verkeerde bibliotheek hebben verwoest, of achter alle andere verkeerde antwoorden zijn gekomen op de verkeerde vragen die ik had gesteld. S. Theodora Markson had gelijk. Er was niemand om voor me te zorgen. Ik had honger. Ik trok het portier dicht en keek haar recht in de ogen.

'Dat waren mijn ouders niet,' zei ik, en daar gingen we.